

ook, al zeg ik 't zelf," zegt Zeevang, onderwijl dien jongen man vriendelijk toeknikkend, om de woorden, die hij 't laatst tegen Bot-Jaap sprak: „nou, toen hebben we ook een nacht gehad, zooals deze nu zal worden. Allerver-schrikkelijkst weer! Nieuwe maan, en dus springtij — en ijsgang en een storm. 'k Heb 't nooit zóó zien waaien als dien dag. Er lag toen een klein brikje voor de haven. D'er was in dien tijd meer vaart hier, dan nu; maar alle schepen waren weggegaan, of weggebleven, alleen dat kleine brikje maakte geen haast en dat vroor in. 't Heele ding lag dien winter onttakeld op de rivier voor anker en de schaatsenrijders reden er omheen. Toen 't ijs begon te kruien, kon de schuit niet weg, want ze moest eerst nagezien worden en werd gekraakt, dat 't een aard had. Maar in dien nacht kwam er een angstig groote vloedgolf en die heeft 't ding van zijn ankers geslagen en bij den kop van 't wester hoofd over de kade gezet. Een roe of tien van de kade werd een gat geslagen, waar 't scheepje in terecht kwam. En je hebt er nooit meer wat van gezien. 'k Weet 't nog goed. Mijn grootvader was toen ook loods en die heeft nog moeite gedaan om de bemanning er af te halen, toen 't zoo lag te hobbelen tusschen die vervloekte ijsbonken. Met een groote sloep en tien man trok hij er op af. Maar 't lukte niet en van de elf kwamen er maar vier weerom. Mijn grootvaders lijk hebben we nooit gevonden. 'k Weet nog wel, dat mijn vader zei: „als die kapitein maar vroeg genoeg had gezorgd, dat zijn schuit in orde was, dan had hij wel tegen 't ijs op kunnen werken en misschien was hij dan nog in de haven gekomen." — Toen ik daaraan dacht van middag, heb ik den stuurman gezegd, dat hij op alles moest rekenen en dan, als 't er spande, op de haven aan moest komen. — Wij zullen dan wel zorgen dat de jongens er afkomen, zei ik — en dáár kunnen ze op rekenen, hoop ik, dat we doen zullen, wat menschen kunnen doen? voegde hij er vragend bij, den kring in het rond kijkend.

Een twintigtal uitgestoken handen, een goedkeurend gemompel van de verder afstaanden bewijzen hem, dat 't Breehilsche zeevolk van nú niet minder mensch-lievend, niet minder heldhaftig, niet minder zelfopofferend is, dan dat uit zijn jongen tijd.

„Nou, dat wist ik dan ook wel, jongens! Maar daarom moeten we op onze hoede zijn. Laten Bot-Jaap en Jonge Krelis, die nu toch zulke goede maatjes zijn, met nog tien of elf anderen een sloep klaar maken om als 't noodig mocht wezen gereed te zijn. Alleen jonge-kerels — geen getrouwde lui. Als 't niet noodig is, moeten die niet in 't heetst van 't gevaar. We weten allemaal heel goed, dat er tien kansen zijn om er onderdoor te gaan, tegen één om er boven op te komen. En we moeten aan vrouw en kinderen ook denken. Ik ga mee, aan 't roer. Aan een oud man, als ik, gaat minder verloren, dan aan een huisvader. Mijn jongens zijn allemaal groot en mijn oudje... is toch al dood."

Zwijgend, vol eerbiedige bewondering voor den ouden, grijzen zeeheld, aan wien tientallen van schipbreukelingen het leven te danken hebben, treden alle ongetrouwden op hem toe. Ze weten, 't zal gaan op leven en dood. Maar